

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. D.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Letákem
sídlem Sokolovská 695/115b, 186 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 9. 8. 2024,
č. j. 095582/2024/KUSK/OSŽSP/ZAV,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. V žalobě podané podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nezákonnost měření rychlosti. Soud v tomto rozsudku potvrzuje, že rozhodnutí odvolacího orgánu není nepřezkoumatelné, za situace, kdy na odvolací

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. M.

námítky dostatečně reagovalo již rozhodnutí prvního stupně, a že správní orgány nepochybily při hodnocení záznamu o přestupku, který obsahuje fotografie žalobcova vozidla, s nímž nejvyšší povolenou rychlost překročil.

Průběh správního řízení

2. Policie České republiky (dále jen „policie“) oznámila dne 20. 6. 2023 Městskému úřadu H. (dále jen „městský úřad“) podezření ze spáchání přestupku žalobcem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 217/2022 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce měl přestupek spáchat tím, že dne 18. 5. 2023, na dálnici D5 na 39,5 km, ve směru jízdy na Plzeň, při řízení motorového vozidla X, RZ: X (dále jen „vozidlo“), překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/h. Dle záznamu z měřicího zařízení Soitron mSpeedDetV jelo vozidlo rychlostí 191 km/h, po odečtu tolerance tedy 185 km/h.
3. Podle úředního záznamu policie si byl žalobce spáchání přestupku vědom a kolonku pro vyjádření v oznámení přestupku, v níž mohl k věci zaujmout stanovisko, přeškrtnl a oznámení podepsal. Policie přiložila záznam o přestupku z měřicího zařízení, ověřovací list č. X-Českého metrologického institutu ze dne 3. 5. 2023 k užitému rychloměru a fotodokumentaci s kamerovými záznamy.
4. V řízení před městským úřadem se žalobce bránil námitkou, v níž požadoval, aby městský úřad prokázal, že vozidlo bylo na začátku a na konci měření ve stejné vzdálenosti od policejního vozidla. Dále se domáhal doplnění videozáznamu z rychloměru za účelem prověření, zda nedošlo k přiblížení či jiné neočekávané skutečnosti, např. prudkému brždění, v průběhu měření. Navrhl rovněž správní spis doplnit podkladem o proškolení policistky A. K. (dále jen „policistka“), která obsluhovala měřicí zařízení.
5. V návaznosti na vznesené námítky městský úřad požádal policii o sdělení informací k okolnostem měření. Policie v odpovědi ze dne 29. 2. 2024 sdělila, že 1) po výměně pneumatik ze zimních na letní byla provedena kontrola měřiče v souladu s návodem k obsluze, 2) před jízdou byla provedena kontrola technického stavu policejního vozidla včetně nahuštění pneumatik podle návodu k obsluze (služební vozidlo je navíc vybaveno systémem hlídání tlaku v pneumatikách), 3) na konci měření byla vzdálenost mezi vozidlem a vozem policistů stejná nebo větší než na začátku měření, 4) měření proběhlo v souladu s Certifikátem o schválení typu měřidla č. X. Policie rovněž doložila listinu o proškolení obsluhy s úsekovým měřičem rychlosti SOITRON – mSpeedDetV, dle níž policistka školení dne 13. 4. 2023 absolvovala.
6. Ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí žalobce namítal, že sdělení policie je k prokázání uvedených skutečností nedostačující. Policie svá tvrzení ničím nedoložila. Žalobce proto navrhl výslech zasahujících policistů k ověření, jaké úkony před zahájením a v průběhu měření provedli. Podle žalobce rovněž nebyla přezkoumatelně ověřena vzdálenost měřeného vozidla na začátku a na konci měření. V posledku žalobce argumentoval, že doklady o proškolení policistky nebyly opatřeny ověřovací doložkou podle čl. 60 pokynu policejního prezidenta ze dne 2. 11. 2015, spisový řád.
7. Městský úřad rozhodnutím ze dne 3. 6. 2024, č. j. S-MUHO/4295/2023TAD (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným z výše specifikovaného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 6 000 Kč, správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení

všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

8. V odůvodnění městský úřad shrnul shromážděné podklady a na jejich základě uzavřel, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Překročení rychlosti vozidla prokazuje záznam o přestupku obsahující údaje z měření. Ověřovacím listem měl městský úřad za prokázanou i metrologickou způsobilost rychloměru. Fakt, že vzdálenost měřeného vozidla byla na konci měření prokazatelně menší, dokládají fotografie, které jsou součástí záznamu o přestupku. To potvrdila i policie ve svém sdělení. Městský úřad fotografiemi a videozáznamem rovněž vyloučil, že by vozidlo brzdilo, resp. mělo rozsvícená brzdová světla. Městský úřad do spisu doplnil též podklady o proškolení policistky obsluhující rychloměr, o jejichž správnosti nepochybuje, neboť byly zpracovány policistou, schváleny vedoucím oddělení a následně doručeny datovou zprávou. K vyjádření k podkladům pro rozhodnutí městský úřad uvedl, že měřicí zařízení bylo řádně ověřeno, tudíž bylo způsobilé ke správnému měření rychlosti vozidel. Výslech zasahujících policistů městský úřad považoval za nadbytečný, neboť by nepřinesl významnější skutečnosti mající důkazní váhu. Městský úřad se v odůvodnění zabýval i materiální stránkou přestupku, zaviněním žalobce a uloženými správními tresty.
9. V odvolání žalobce tvrdil, že městský úřad nevypořádal námitku ohledně vzdálenosti vozidla v průběhu měření. Nijak svá tvrzení neprokázal. Navíc pokud by se vozidlo od policejního vozu vzdalovalo, muselo by jet rychlostí vyšší, než uvádí výrok prvostupňového rozhodnutí. Dále žalobce zopakoval, že sdělení policie nebylo podloženo žádným důkazem. Listinami týkajícími se jiného přestupkového řízení pak žalobce dokládal, že není výjimkou, že policie předá k řešení přestupků s podklady z měření, které nejsou způsobilé prokázat spáchání přestupku. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že ověření rychloměru mohlo prokazovat jeho stav v době měření. K prokázání této skutečnosti měli být vyslechnuti zasahující policisté, přičemž tento důkaz městský úřad nepřipustně hodnotil před jeho provedením. Podklady o proškolení policistky pak nebyly získány v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
10. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že klíčovými důkazy jsou ověřovací list a pořízená fotodokumentace, které jsou dle stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 31. 7. 2018, č. j. 310/2018-160-OST3 (dále jen „stanovisko ministerstva“), pro prokázání viny dostačující s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 3. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38. Předložená dokumentace zobrazuje vozidlo v ideální poloze a nenese žádné stopy neodborné práce s rychloměrem. Jelikož se na pořízených snímcích vozidlo na konci měření nachází dále od policejního vozidla, měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný nepovažoval za potřebné dokazovat to, „co lze pouhým okem porovnat“. Na snímku zachycujícím konec měření je vozidlo na první pohled menší. Jasně zřetelný je i rozdíl vzdáleností svislých čar indikujících hranice „regionu zájmu“. Pro porovnání postačí přiložit jakékoli měřidlo či na papír vyznačit uvedené vzdálenosti. Další námitky měl žalovaný za nedůvodné s ohledem na obsahovou shodu s námitkami, které již městský úřad správně vypořádal.

Obsah podání účastníků

11. Žalobce v žalobě předně namítá, že se žalovaný většinou námitek vůbec nezabýval. Pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí, neboť měl odvolací námitky za shodné s již dříve

uplatněnými námitkami. Takový postup ale podle judikatury zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány podle žalobce dále pochybily tím, že nevedly dokazování k otázce, zda se vozidlo nacházelo na začátku a na konci měření ve stejné nebo větší vzdálenosti od policejního vozidla. Závěry správních orgánů vycházejí pouze ze subjektivního hodnocení oprávněných úředních osob, stejně jako tomu bylo ve věci řešené Městským úřadem M. H., v níž až do vydání stanoviska společnosti Soitron policie i správní orgán pokládaly tuto podmínku za splněnou. Žalobce dodává, že výrok prvostupňového rozhodnutí stran výše naměřené rychlosti by byl chybný, prokázalo-li by se skutkové zjištění správních orgánů o tom, že se vozidlo žalobce vzdalovalo. Zákonitě by totiž muselo jet rychleji než policejní vůz. Vadou je i to, že žalovaný nezaložil do spisu stanovisko ministerstva, s nímž se tak žalobce nemohl seznámit.

12. Žalovaný úvodem vyjádření k žalobě rozsáhle cituje z rozsudků NSS a krajských soudů, s jejichž závěry se ztotožňuje. Dále uvádí, že ve spisu je založen platný ověřovací list užitého rychloměru a že měření proběhlo v souladu s certifikátem o schválení typu měřidla a návodem k obsluze. Policistka provádějící měření byla náležitě proškolená v obsluze měřidla, což dokládá dokument o jejím proškolení ve správním spisu. Žalobce tyto skutečnosti nevyvrátil. Žalovaný se mohl s odvolacími námitkami vypořádat obecně, neboť je žalobce formuloval neurčitě a reagoval na ně již městský úřad. V odvolání žalobce nenavrhoval zkoumat výsledné měření, pouze odkázal na jiný případ, v němž nebyl správný postup dodržen. To ale není důkazem v této věci. Ze snímků je nesporné, že se postavení vozidel změnilo, měřené vozidlo je dále (menší). Žalobce netvrdil konkrétní důvod, proč by sdělení policie, resp. listina o proškolení nebyly autentické. Žalovaný uzavírá, že žalobce prezentuje jen neprokázaná tvrzení, která nemohou vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti měření. Žalobu proto navrhuje zamítnout.
13. V replice na vyjádření žalovaného žalobce nejprve namítl, že žalovaný měl odkazovanou judikaturu zmínit již v napadeném rozhodnutí. Neučinil-li tak, nemůže tento deficit napravit až v rámci vyjádření k žalobě. Navíc se značná část judikatury ani netýká zařízení Soitron (používáno až v roce 2022). Některé judikáty pak nejsou vůbec použitelné. I NSS se v minulosti dopustil záměny laserových měřičů s měřiči radarovým. Vycházet by se naopak mělo z judikatury k zařízení PolCam (např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2017, č. j. 20 A 9/2016-38), který vyžaduje jednak ověření autorizovaným metrologickým střediskem k tomuto zařízení a dále dostatečně určitý záznam o jízdě sledovaného vozidla prokazující, že vozidlo bylo na počátku a na konci měření ve stejné vzdálenosti. Technickou způsobilost rychloměru Soitron nezpochybňoval, požadoval pouze prokázání zachování stejné vzdálenosti při měření. Zástupci žalobce je nadto známo, že policie ne vždy dodrží stanovený postup. Dochází tak ke skrytě vadným měřením. Proto odkázal na řízení vedené před Městským úřadem M. H.. Závěrem žalobce zopakoval výhradu proti tvrzení žalovaného o nekonkrétnosti odvolacích námitek.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud o věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci s takovým postupem implicitně souhlasili. Dokazování soud neprováděl, neboť si vystačil s obsahem

správního spisu, z něhož vychází (viz rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100, č. 1794/2009 Sb. NSS). Žalovaným navrhovaný videozáznam z měření je součástí správního spisu, protože jím soud dokazování neprováděl. Pro nadbytečnost soud ke svědecké výpovědi nepředvolal ani zasahující policisty, neboť skutečnosti rozhodné pro posouzení věci (přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a zhodnocení záznamu o přestupku) vyplývají ze správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

16. Žalobce v žalobě vznáší dva okruhy žalobních námitek – jednak žalovanému vyčítá, že nereagoval na většinu odvolací argumentace, a jednak má za neprokázané, že jeho vozidlo bylo na konci měření ve stejné nebo větší vzdálenosti než měřicí vozidlo. V zásadě shodné výhrady zopakoval i v replice.

Námítka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

17. Soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
18. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. „jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
19. Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se tak rozumí zejména opomenutí skutečnosti významné pro posouzení věci či nevypořádání nosné odvolací námítky. To však neznamená, že by odvolací správní orgán byl povinen ke každé námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument účastníka řízení. Postačí, pokud odvolací správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy alespoň implicitně vypořádá (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78).
20. Z hlediska ekonomie řízení však není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
21. Z toho důvodu NSS dovodil, že pokud se odvolací správní orgán plně ztotožní s úvahami správního orgánu prvního stupně, jehož odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může odvolací orgán pouze souhlasně odkázat na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel originálně vypořádávat s odvolacími námitkami. Neposkytuje-li však prvostupňové rozhodnutí dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitek, není takový postup možný. Odvolací orgán se v takovém případě musí řádně vypořádat s uplatněnou odvolací argumentací, jinak zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020-29, bod 11).
22. Na základě shrnutých judikатурních východisek soud nesouhlasí s žalobcem, že by nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí způsoboval již sám fakt, že žalovaný v části

odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pokud se s ním ztotožnil. Soud z toho důvodu ale musel posoudit, zdali na údajné (dle žalobce) opomenuté námitky dostatečně reagoval již městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí.

23. Předně žalobce uvádí, že se žalovaný nevyjádřil k důkazům souvisejícím s vadným měřením ve věci vedené Městským úřadem M. H., které předkládal společně s odvoláním.
24. Žalobci lze přisvědčit, že se jimi žalovaný výslovně nezabýval. Současně nemohly být posouzeny ani městským úřadem, protože je žalobce doložil až v odvolacím řízení. Přesto není napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
25. Jak totiž žalobce shrnuje v žalobě (a následně v replice), navrženými důkazy se snažil prokázat svou námitku ohledně nesprávného posouzení podmínky měření spočívající v zachování stejné vzdálenosti na začátku a na konci měření. Z jím odkazované věci vedené před Městským úřadem M. H. dovozoval, že není výjimkou, že policie předá správnímu orgánu k řešení přestupek s podklady, které nejsou způsobilé jej prokázat. Snažil se tím zpochybnit závěr městského úřadu v prvostupňovém rozhodnutí, že dodržení rozporované podmínky vyplývá z porovnání fotografií na záznamu o přestupku. Správní orgány se však splněním této podmínky v obou rozhodnutích explicitně a podle soudu i věcně správně zabývaly (k tomu viz dále).
26. Žalovaný se porovnáním vzdálenosti vozidla žalobce od policejního vozu na snímcích v záznamu o přestupku věnoval na straně 5 napadeného rozhodnutí. Přitom popsal, na základě čeho považuje daný požadavek za naplněný. Konkrétně poukázal jak na to, že vozidlo bylo na fotografii z konce měření menší, tak na spatřitelný rozdíl ve vzdálenostech svislých čar na snímcích, které ohraničují tzv. region zájmu (v rámci nich se nachází měřené vozidlo). Žalovaný tedy měl shromážděné podklady za dostatečné k prokázání přestupku. Tím implicitně vyvrátil žalobcovu argumentaci, kterou se primárně snažil zpochybnit průkaznost fotografií generovaných rychloměrem. Z tohoto vypořádání je totiž zřejmé, že na rozdíl od věci řešené Městským úřadem M. H. dle žalovaného fotografie zachycující žalobcovo vozidlo prokazují, že se na konci měření nacházelo ve větší vzdálenosti od policejního vozu než na začátku měření.
27. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani proto, že se žalovaný ztotožnil s městským úřadem stran vyhodnocení sdělení policie ze dne 29. 2. 2024. Žalobce totiž v odvolání namítal, že sdělení není podloženo žádným důkazem a že zůstává jen v rovině tvrzení. Obsahově shodně však žalobce argumentoval již ve vyjádření k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí, na jehož straně 5 městský úřad tyto námitky vyvracel. Městský úřad vyšel především ze skutečnosti, že rychloměr byl v souladu se zákonem ověřen metrologickým ústavem, a proto byl způsobilý ke správnému změření rychlosti vozidla. Ze sdělení dále plynulo, že policisté před jízdou zkontrolovali technický stav vozidla a že kontrola byla provedena i po výměně zimních pneumatik na letní. Kontrolu nahuštění pneumatik před jízdou policisté potvrdili i v úředním záznamu ze dne 18. 5. 2023. Městský úřad dodal, že odpovědi se týkaly obecného a technického rázu a že obsah sdělení schválil vedoucí oddělení policie. Proto měl tam uváděná tvrzení za dostatečná.
28. Soud konstatuje, že vzhledem k procesní obraně a námitkám žalobce před městským úřadem takové odůvodnění z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí. Nelze totiž pomíjet, že žalobce s výjimkou vzdálenosti mezi vozidly a dokladu o proškolení policistky v průběhu správního řízení fakticky nezpochybňoval skutečnosti, jichž se sdělení policie ze dne 29. 2. 2024 týkalo. Ve svém prvním vyjádření k meritu věci ze dne 22. 11. 2023 žalobce toliko požadoval, aby

bylo doplněno dokazování ve vztahu ke vzdálenosti měřeného a měřicího vozidla, proškolení obsluhy a ověření, zda nedošlo k prudkému brždění. Byl to až městský úřad, který z vlastní iniciativy požádal policii o sdělení, zdali byla provedena kontrola technického stavu policejního vozu před měřením a po výměně pneumatik ze zimních na letní. Sám žalobce tyto skutečnosti nijak nespороval a ani k jejich prokázání nepožadoval doplnit dokazování. Až v návaznosti na sdělení policie namítal, že policie svá tvrzení ničím neprokazuje. Zároveň ale netvrdil, že by existovaly indicie, na základě nichž by bylo možné se důvodně domnívat, že nevyhovující technický stav policejního vozidla či rychloměru ovlivnily správnost měření.

29. Podle ustálené judikatury platí, že oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 155/2016-37, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či ze dne 31. 3. 2021, č. j. 6 As 255/2020-40).
30. Uvedené podklady nelze pokládat za nezpochybnitelný důkaz, neboť nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Ke zpochybnění výsledků měření nicméně nepostačují teoretické úvahy, nepodložené žádnou konkrétní skutečností, indikující možnost, že by měření mohlo být stíženo chybou. Výsledky měření, pokud by při jejich získávání nebyl dodržen stanovený postup, nemohou jako důkazy obstát, ke zpochybnění výsledku měření je však nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno (viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, či ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 As 195/2018-46).
31. Z výše uvedeného je ale patrné, že žalobce podklady, které podle judikatury NSS plně postačují k prokázání přestupku a které jsou i v této věci založeny ve správním spisu, nijak účinně nezpochybnil. Proto podle soudu plně stačí odůvodnění, které ke sdělení policie uvedl městský úřad. Žalobce netvrdil, že by výměna nebo nesprávný tlak v pneumatikách způsobily neplatnost měření. Za takové situace ale nebyly správní orgány povinny rozsáhle zdůvodňovat a prokazovat, že příslušné kontroly policisté provedli.
32. Zpochybňuje-li obviněný z přestupku technickou způsobilost rychloměru provádět měření, správnosti výsledků tohoto měření a jeho průběh, pak tím zpochybňuje vypovídací hodnotu provedených důkazů. Pokud však obviněný zpochybňuje věrohodnost či vypovídací hodnotu provedených důkazů, pak ve vztahu k tomuto zpochybnění na něj přechází důkazní břemeno, které v přestupkovém řízení jinak nese správní orgán (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, a ze dne 3. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
33. Žalobce však v tomto případě ani rámcově nenaznačil, proč by mělo být měření z důvodu nedodržení návodu k obsluze neplatné. Očekával-li, že prostým přednesením nějakého tvrzení založil na straně správních orgánů povinnost vyvracet skutečnosti v tomto tvrzení obsažené, pak se mýlil. Soud proto nedovodil, že by správní orgány nedostatečně odůvodnily svá rozhodnutí v otázce, která žalobcem ani nebyla důvodně zpochybněna. Soudu se dokonce toho názoru, že uvedené sdělení policie bylo pro posouzení věci nadbytečné. Městskému úřadu by totiž stačilo, pokud by si vzhledem k námitce žalobce od policie obstaral toliko doklad o proškolení policistky obsluhující rychloměr a podmínku

vzdálenosti vozidla na začátku a na konci měření si vyhodnotil sám jen na základě podkladů již založených ve správním spisu. Namítl-li žalobce nedostatek důkazů až v návaznosti na tvrzení policie v jejím sdělení ohledně technického stavu vozidla a provedených kontrol, učinil tak jen obecně bez konkrétních tvrzení, která by dosud shromážděné podklady svědčící o spáchání přestupku zpochybnila.

34. Žalobce dále žalovanému vyčítá, že neposoudil důvodnost zamítnutí jeho návrhu na výslech zasahujících policistů. Ani v tomto případě není uplatněná výtká namístě. Žalovaný se i zde ztotožnil s městským úřadem, který důkaznímu návrhu nevyhověl pro jeho nadbytečnost. Implicitně tak žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že městský úřad nepřípustně hodnotil navržené důkazy před jejich provedením. Z prvostupňového rozhodnutí lze totiž dovodit, že městský úřad zasahující policisty ke svědecké výpovědi nepředvolal z důvodu nadbytečnosti jejich výslech, což vyplývá z kontextu celého prvostupňového rozhodnutí, v němž městský úřad opakovaně zdůraznil, na základě jakých provedených důkazů má vinu žalobce za prokázanou. V tomto smyslu je proto nutno chápat dovětek městského úřadu, že by výslech policistů nepřinesl významnější skutečnosti mající důkazní váhu, nikoli snad že by je měl za *a priori* nevěrohodné.
35. V posledku žalovaný dle žalobce pominul námitku, dle níž v řízení nebyl procesně použitelný podklad o proškolení policistky z důvodu rozporu s výše specifikovaným pokynem policejního prezidenta.
36. Městský úřad však v prvostupňovém rozhodnutí argumentoval, že nemá důvod pochybovat o správnosti listiny, neboť ji vyhotovil policista, schválil ji jeho nadřízený a městskému úřadu byla policií doručena datovou zprávou. S tímto posouzením se žalovaný ztotožnil. Správní orgány tedy zjevně pro uvedené skutečnosti považovaly doklad o proškolení policistky k obsluze rychloměru za použitelný a způsobilý v něm uváděné skutečnosti prokázat, a to i přesto, že neobsahuje náležitosti dle odkazovaného pokynu policejního prezidenta. I tento závěr je proto plně přezkoumatelný.
37. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Odvolací námitky se převážně shodovaly s již dříve uplatněnými námitkami, které vypořádal již městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí. Důvody, pro které správní orgány shledaly žalobcovy námitky nedůvodnými, tudíž vyplývají z jejich rozhodnutí, která je třeba považovat za jeden celek. Žalobci proto nic nebránilo, aby se proti jejich závěrům vymezil v žalobě, načež by jejich správnost mohl posoudit soud. Žalobce tak ale neučinil a setrval jen na námitce nepřezkoumatelnosti, jež není důvodná. Soud se proto nemůže věnovat jejich přezkumu z věcného hlediska. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

Námitka nezákonnosti měření

38. Soud neshledal důvodnou ani žádnou námitku, kterou žalobce závěry správních orgánů věcně zpochybňuje. Od počátku správního řízení žalobce trvá na tom, že správní orgány neprokázaly splnění podmínky platnosti měření spočívající v tom, že vzdálenost měřeného vozidla a měřicího vozidla musí být na konci a na začátku měření stejná nebo větší. Tato skutečnost však bez jakýchkoli pochybností plyne ze snímků, které jsou součástí záznamu o přestupku z rychloměru.

39. Soud odkazuje (ve shodě s žalobcovou replikou) na judikaturu NSS, která se sice vztahuje k měřiči rychlosti PolCam PC 2006, ten ale pracuje na stejném principu jako v případě žalobce užitě zařízení Soitron mSpeedDetV, a tedy i v jeho případě je součástí požadavků na postup měření zachování stejné nebo větší vzdálenosti mezi vozidly (ostatně žalobce se judikatury k měřiči rychlosti PolCam PC 2006 ve správním řízení sám dovolával).
40. Podle NSS „[k] doložení toho, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem nebyla na počátku měření větší než na jeho konci, může sloužit jakýkoli důkazní prostředek, z něhož zjišťovaná skutečnost s požadovanou mírou průkaznosti vyplývá. Naplnění požadavku na dostatečnou mírou průkaznosti je nutno hodnotit v každém individuálním případě s ohledem na konkrétní okolnosti případu.“ (rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25, bod 16).
41. NSS přitom potvrdil, že k prokázání, že byla dodržena požadovaná vzdálenost mezi vozidly, postačí pouze zhlédnutí videozáznamu, případně z něj pořízených fotosnímků, z nichž je na první pohled patrné, že vozidla jsou přibližně stále stejně velká (viz např. rozsudky NSS ze dne 12. 8. 2021, č. j. 5 As 52/2019-37, ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 22/2017-37, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35, či ze dne 17. 12. 2013, č. j. 2 As 118/2012-40).
42. Současně NSS nepožaduje pro ověření správnosti měření změřit rozměry měřeného vozidla v pixelech na začátku a konci měření (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2019, č. j. 1 As 266/2019-48, bod 18, či srov. rozsudky NSS ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 22/2017-37, a ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017-35).
43. I v nyní projednávané věci je na první pohled zjevné, že svislé čáry na druhém snímku z konce měření, v rámci nichž se nachází žalobcovo vozidlo, jsou blíže k sobě než na snímku ze začátku měření. Z toho lze bez pochybností dovodit, že vozidlo žalobce se na konci měření nacházelo dále od policejního vozu než na začátku měření. Měření proto proběhlo v souladu s podmínkou v návodu k obsluze, a proto je platné. Soud souhlasí s žalovaným, že nebylo dále nutné prokazovat to, co je pouhým okem viditelné na pořízených fotografiích. Správní orgány postupovaly zcela v souladu s výše shrnutou judikaturou. Soud nadto dodává, že žalobce ani netvrdí, natož aby prokazoval, že tato podmínka splněna nebyla. Pokud by přitom mělo být vozidlo na snímku z konce měření blíže policejnímu vozu než na začátku, jednoduše by žalobce mohl předložit důkaz (např. z měření provedeného klasickým pravítkem), že tomu tak je. Žalobce tak ale nečiní, a to zjevně z důvodu nedůvodnosti jeho námitky.
44. Žalobci nemůže prospět ani argument, že pokud by bylo jeho vozidlo na fotografii z konce měření dále než na začátku, pak zákonitě musel jet rychleji než policejní vůz, od jehož rychlosti se rychlost žalobcova vozidla odvozuje. Soud ve shodě se správními orgány poukazuje na to, že podle certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C017-22 ze dne 2. 9. 2022 a návodu k obsluze k užitému rychloměru je měření platné, pokud na konci měřícího úseku byla vzdálenost mezi vozidly stejná nebo větší než na začátku měření. Jak soud vysvětlil výše, tato podmínka byla v případě žalobce splněna. Je tak vyloučena možnost, že by žalobce jel rychlostí nižší, než kolik změřil rychloměr. Proto se lze bez důvodných pochybností domnívat, že nedošlo k vadě v neprospěch žalobce (jel-li žalobce fakticky vyšší rychlostí, kladly mu správní orgány za vinu překročení nejvyšší povolené rychlosti v nižší výši, což je pro žalobce např. i z hlediska vyměření správního trestu příznivější).

45. Nadto správní orgány ve prospěch žalobce odečetly možnou odchylku měřicího zařízení ve výši 3 %, tj. naměřenou rychlost o tuto hodnotu ponížily. Již jen z toho důvodu nemůže výrok o vině v prvostupňovém rozhodnutí obsahovat přesný údaj, jakou rychlostí žalobce ve skutečnosti jel. Nelze též zapomínat, že zmíněná odchylka neznámá, že rychloměr mohl vykázat naměřenou rychlost jen v neprospěch řidiče měřeného vozidla. Může tomu být i naopak, tedy že rychlost vozidla byla ve skutečnosti o hodnotu odchylky vyšší. Podstatné však je, aby případná chyba měřicího zařízení nebyla kladena k tíži žalobce, což se v projednávané věci nestalo. Ostatně bylo by absurdní, aby soud zrušil napadené rozhodnutí v zásadě v neprospěch žalobce, neboť měl být dle jeho mínění potrestán za závažnější porušení zákona. Námitka proto není důvodná.
46. V posledku soud dává žalobci částečně za pravdu, že žalovaný měl do správního spisu založit stanovisko ministerstva, na které se odkazuje na straně 4 napadeného rozhodnutí, aby měl žalobce možnost se s ním seznámit. Jedná se však o vadu bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stanovisko totiž žalovaný použil pouze na podporu závěru, že k prokázání viny za přestupek postačí ověřovací list rychloměru a pořízená fotodokumentace, což ale zároveň podle žalovaného plyne i z rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38. Žádné jiné závěry ze zmíněného stanoviska žalovaný nevyvozoval ani z něj nečerpал žádná skutková zjištění. Požadavek na rozsah podkladů, které je třeba shromáždit k prokázání viny za přestupek za překročení nejvyšší povolené rychlosti, z žalovaným citovaného rozsudku NSS opravdu vyplývá (viz jeho bod 48). Žalobce tudíž měl možnost s tímto závěrem polemizovat. Nezaložení stanoviska do správního spisu proto žalobce nemohlo jakkoliv zkrátit na jeho právech.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

47. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně procesně úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení, které by se vymykaly běžné úřední činnosti, nevznikly.
49. Jelikož soud přistoupil k rozhodnutí ve věci samé, již nerozhodoval o opakovaném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, který byl soudu podán dne 20. 10. 2024.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické

vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. listopadu 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně